

Arrest

nr. 83 717 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 september 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 september 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 februari 2012.

1.3. Op 28 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Arabier. U bent op 9 juni 1990 geboren in Bagdad in Irak. U bent soennitisch moslim. U woonde met uw ouders en uw zus in de Hatin-wijk in Bagdad. U studeerde muziek en informatica aan de universiteit van Bagdad.

Op 20 februari 2011 solliciteerde u bij de Iraakse inlichtingendienst (Mukhabarat). Na een sollicitatieprocedure in drie fasen begon u er op 17 juni 2011 te werken als bediende. Uw taak was de gesprekken die afgeluisterd werden uit te typen.

Op 9 september 2011 liep u met een vriend naar zijn huis toen u op de hoek van de straat twee mannen zag staan. Eén van hen, A.(...) M.(...), is een bekende figuur in uw wijk. Hij zou lid zijn van Al-Qaeda. Hij zou mensen vermoord hebben en enkele jaren in de gevangenis hebben gezeten. De andere persoon kende u niet. A.(...) M.(...) vroeg uw vriend om door te lopen en sprak u aan. Hij wist dat u bij de inlichtingendienst werkte en zei u dat hij blij was dat er een soenniet bij de inlichtingendienst werkte. Hij zou u nog contacteren om af te spreken hoe jullie precies konden samen werken om informatie door te geven. U was erg verbaasd en zei hem u te contacteren als dat nodig was. Hierna ging u naar huis.

Op maandag 12 september 2011 nam u ontslag bij de inlichtingendienst. U meende dat dit de enige manier was waarop u uw leven kon redden zonder uw land te verraden door informatie door te spelen aan Al-Qaeda. U hebt alles aan uw vader verteld, die u onmiddellijk deed verhuizen naar uw tante in de wijk Al-Harithiya.

Drie of vier dagen later is A.(...) M.(...) met een groep mensen bij uw ouderlijk huis geweest. Ze vroegen waar u was. Toen uw vader zei dat u vertrokken was, werden ze kwaad. Ze drongen het huis binnen om u te zoeken. Toen zij u daar niet aantroffen, zeiden ze tegen uw vader "zeg tegen A.(...) dat hij ons contacteert, anders weet hij wel wat er zal gebeuren". Hierna gingen ze weg. Dezelfde avond werd uw ouderlijk huis beschoten. U vermoedt dat dit ook door de mensen van A.(...) M.(...) gedaan werd. Naar aanleiding van de schoten besloten uw ouders en uw zus eveneens te verhuizen en bij uw tante in de wijk Al-Harithiya te komen wonen. Uw vader raadde u aan Irak te verlaten.

Later vertelde een buurmeisje aan uw zus dat iemand op uw ouderlijk huis zou hebben geschreven dat het verhuurd noch verkocht mocht worden. Enkele dagen later zou er een andere familie in uw ouderlijke huis zijn komen wonen.

Deze problemen deden u Irak verlaten. U bent op 24 september 2011 uit Bagdad vertrokken. De dag erna verliet u Irak. U kwam op 26 september 2011 in België aan. De dag erna vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden door A.(...) M.(...) of zijn kompanen bij een terugkeer naar Irak.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw Iraakse identiteitskaart, afgegeven op 31 juli 2011, uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 19 oktober 2005, uw studentenkaart, zonder afgiftedatum, een kopie van kaart van woonst, afgegeven op 27 juli 2011, een kopie van de voedselrantsoenkaart, afgegeven op 11 februari 2010, en een kopie van de overlijdensakte van uw grootvader, afgegeven op 27 juli 1983.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. U hebt het Commissariaat-generaal er immers niet van overtuigd dat u persoonlijk met de dood bedreigd wordt door A.(...) M.(...) en zijn kompanen van Al-Qaeda.

Vooreerst moet gesteld worden dat u geen enkel document neerlegt dat uw tewerkstelling bij de inlichtingendienst kan aantonen. Zo legt u noch een badge voor, noch een arbeidscontract, noch de notitie van uw ontslagbrief of een kopie van één van deze documenten. U verklaart dat uw arbeidscontract nooit mee naar huis hebt mogen nemen, en uw badge zou u hebben afgegeven toen u uw ontslag indiende (gehoorverslag CGVS p. 9-10). Deze opmerking verklaart echter niet waarom u geen kopie van een van deze documenten zou kunnen neerleggen.

Verder kan u niet uitleggen hoe A.(...) M.(...) zou weten dat u bij de inlichtingendienst zou werken of dat u uw ontslag zou hebben genomen. U verklaart zelf dat u het niet weet. U oppert dat A.(...) M.(...) misschien een contactpersoon bij de inlichtingendienst had die hem het nieuws doorspeelde (gehoorverslag CGVS p. 14). Gevraagd waarom deze A.(...) M.(...) u dan nog nodig zou hebben als contactpersoon terwijl hij er al één had, kan u niet antwoorden. U weet niet waarom u precies gekozen werd (gehoorverslag CGVS p. 17).

Gezien de erg korte tijdsduur dat u werkte voor de inlichtingendienst is het trouwens maar zeer de vraag waarom een terroristische organisatie, bij monde van A.(...) M.(...), beroep zou willen doen op een jongeling die nog maar pas in dienst was bij de inlichtingendienst (officieel sinds 17 juni 2011) en die zich derhalve nog aan het inwerken was. Dit blijkt ook uit uw verklaringen op het CGVS waarbij u zelf bijvoorbeeld stelt nog niet alle afdelingen van de inlichtingendienst te kennen. Ook zou uw werk er

de eerste maanden louter in hebben bestaan in het uittypen van afgetapte telefoongesprekken. U stelt zelf dat 'u nog niet op het punt in uw werk was gekomen dat u zelf zou kunnen analyseren en evalueren' (gehoorverslag CGVS p.6-7).

Over A.(...) M.(...), die de bron is van uw problemen in Irak, weet u weinig te vertellen. U weet niet om welke reden deze in de gevangenis heeft gezeten, of dit was omwille van activiteiten bij het vroegere regime of omwille van misdrijven na de val, u weet niet exact wanneer hij werd vrijgelaten uit de gevangenis, maar vermoedt enkel dat dit 2008 of 2009 moet zijn geweest. U weet verder niet waar hij woont en wat voor criminele activiteiten hij juist ontplooid (gehoorverslag CGVS p.14-15). Als er gevraagd wordt naar anderen die door A.(...) M.(...) werden belaagd, kan u slechts één voorbeeld geven, maar ook hier – ondanks dat het een vriend van u betrof – kan u niet de reden geven waarom er problemen waren (gehoorverslag CGVS p.17) Er kan toch verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen geven over de persoon die u belaagde in Irak.

Voorts zijn er incoherenties in uw verklaringen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat A.(...) M.(...) met zes andere personen naar uw ouderlijk huis kwam, enkele dagen nadat u hem op straat had gesproken. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u dat uw vader u niet verteld heeft hoeveel personen bij A.(...) M.(...) waren. U weet alleen dat het een groep was. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat het een groep van zes personen zou zijn geweest, verklaart u dat u dat niet gezegd heeft (gehoorverslag CGVS p. 15). U verklaart op het Commissariaat-generaal verder dat, nadat deze groep mannen en A.(...) M.(...) vertrokken waren, uw ouders en uw zus u vervoegden in het huis van uw tante in de wijk Al-Harithiya. U rept op dat moment niet over het feit dat uw huis die avond beschoten werd (gehoorverslag CGVS p. 12). Pas wanneer u naar dit incident gevraagd wordt, beaamt u dat dit gebeurd is. Wanneer u gevraagd wordt waarom u eerder tijdens het gehoor daarover niets verteld hebt, verklaart u dat er niet naar gevraagd werd. U verklaart echter eveneens dat de beschieting van uw huis de aanleiding van de verhuis van uw ouders vormde, terwijl uit uw eerdere verklaring blijkt dat het bezoek van A.(...) M.(...) de aanleiding was geweest (gehoorverslag CGVS p. 12, p. 16). Over de verhuis van uw ouders heeft u in begin van uw gehoor trouwens verklaard dat die de dag na het bezoek van A.(...) M.(...) plaats vond (gehoorverslag CGVS p. 3). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, zegt u enkel dat het dezelfde avond was (gehoorverslag CGVS p. 18). Dit antwoord kan de eerdere tegenstrijdigheid echter niet op afdoende wijze uitklaren. Uw verklaring aan het begin van het gehoor als zou u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles hebben kunnen vertellen (gehoorverslag CGVS p. 2), kan de aangehaalde tegenstrijdigheden en incoherenties evenmin op afdoende wijze uitleggen. Op geen enkele manier kan u door te verwijzen naar een kort gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaren waarom u tijdens dat eerste korte gehoor méér elementen van uw asielaanvraag dan op uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Het is niet aannemelijk dat u bij uw asielaanvraag wél zou weten dat er een groep van zes personen A.(...) M.(...) vergezelde naar uw ouderlijk huis, terwijl u op uw gehoor op het CGVS beweert het aantal niet te hebben vernomen. Het is evenmin aannemelijk dat u de beschieting van uw ouderlijk huis vergeet te vertellen, zelfs al was u daarbij niet persoonlijk aanwezig, te meer omdat dit volgens uw latere verklaringen de aanleiding was voor de verhuis van uw ouders. Redelijkerwijze mag verwacht worden dat een asielzoeker een dergelijke ingrijpende gebeurtenis als de beschieting van zijn ouderlijk huis waar op dat moment zijn ouders en zijn zus verbleven niet vergeet te vertellen.

U verklaart verder dat A.(...) M.(...) in uw ouderlijk huis tegen uw vader had gezegd dat u hem moest contacteren. Gevraagd hoe u hem zou moeten contacteren zonder dat u wist waar hij woonde, verklaart u dat deze uitspraak wilde zeggen dat u terug moest keren naar huis, zodat A.(...) M.(...) u zou kunnen contacteren (gehoorverslag CGVS p. 14-15). Het is echter weinig waarschijnlijk dat deze A.(...) M.(...) een dergelijke omslachtige manier van afspreken zou handhaven.

Wat er ook van zij, zelfs al zou aan de door aangehaalde vervolgingsfeiten nog geloof kunnen worden gehecht, quod non, dan nog dient er opgemerkt te worden dat de bedreiging uitgaat in essentie uitgaat van één enkel persoon, namelijk A.(...) M.(...) en dat er zich slechts éénmalig een incident heeft voorgedaan.

Alles wijst erop dat u geen actuele vrees meer dient te koesteren. U vermoedt weliswaar dat u nog problemen zou kunnen kennen bij terugkeer (gehoorverslag CGVS p. 15), maar kan hiervoor geen concrete elementen naar voor brengen. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u tijdens uw verblijf bij uw tante in Haritya geen problemen kende (gehoorverslag CGVS p.17) en ook uw familie die daar al lange tijd verblijven kennen er geen problemen (gehoorverslag CGVS p.4)

Ook het feit dat u na uw ontslag met niemand van uw wijk nog contact had (gehoorverslag CGVS p.15) en dat u niet op de hoogte bent of er eventueel nog andere collega's problemen hadden met terroristen (gehoorverslag CGVS p.18) is niet geloofwaardig en wijst er alleszins op dat u niet op de hoogte bent van de actualiteit van uw vrees. Op de vraag tenslotte dat u na uw ontslag niet meer tot nut zou zijn voor de terroristen, antwoordt u dat dit wel zo is, omdat u na uw weigering om met hen samen

te werken voor eeuwig in hun vizier zou zijn (gehoorverslag CGVS p.19). Het is weinig geloofwaardig dat terroristen zich zouden focussen op personen die hun geen dienst meer kunnen bewijzen. U haalt geen afdoende elementen aan om de asiendiensten van het tegendeel te overtuigen.

Omwille van de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de kopie van de woonstkaart en de kopie van de

voedselrantsoenkaart ondersteunen immers enkel uw verklaringen in verband met uw identiteit, nationaliteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw studentenkaart ondersteunt uw verklaring dat u studeerde aan de universiteit van Bagdad, wat evenmin betwist wordt in deze. Ook het overlijden van uw grootvader, dat u staaft met een kopie van zijn overlijdensakte, wordt in deze niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel, betoogt verzoeker onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet in positieve zin is gewijzigd en het klimaat er momenteel zelfs onstabiel is dan voorheen, dat een vergelijking met de beleid van andere Europese landen op dit vlak irrelevant is en dat hij bovendien behoort tot een specifieke risicogroep waartegen tot op heden aanslagen worden gericht.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van zijn badge van tewerkstelling bij de inlichtingendienst, 12 recente krantenartikels over de veiligheidssituatie in Irak, mailverkeer met “Iraq Body count”, twee documenten van Refworld van 2 en 19 januari 2012 en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet kan overtuigen dat hij persoonlijk met de dood bedreigd wordt door A. M. en zijn kompanen van Al-Qaeda. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij geen enkel document neerlegt dat zijn tewerkstelling bij de inlichtingendienst kan aantonen, (ii) hij niet kan uitleggen hoe A. M. zou weten dat hij bij de inlichtingendienst zou werken of dat hij zijn ontslag zou hebben genomen, (iii) het gezien de korte tijdsduur dat hij werkte voor de inlichtingendienst zeer de vraag is waarom een terroristische organisatie, bij monde van A. M. beroep zou willen doen op een jongeling die nog maar pas in dienst was bij de inlichtingendienst en die zich derhalve nog aan het inwerken was, temeer verzoekers werk blijkens zijn verklaringen de eerste maanden louter bestond uit het uittypen van afgetapte telefoongesprekken, (iv) hij weinig weet te vertellen over A. M., die de bron is van zijn problemen in Irak, (v) incoherenties in zijn verklaringen omtrent het aantal personen dat naar zijn ouderlijk huis kwam, de beschieting van zijn ouderlijk huis en de verhuis van zijn familie verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (vi) hij een weinig plausibele uitleg geeft op de vraag hoe hij A. M. dan wel zou moeten contacteren zonder dat hij wist waar hij woonde, (vii) zelfs indien aan de aangehaalde vervolgingsfeiten geloof zou kunnen worden gehecht – quod non – de bedreiging in essentie uitgaat van één enkel persoon, namelijk A. M., en er zich slechts éénmalig een incident heeft voorgedaan, (viii) alles erop wijst dat hij geen actuele vrees meer dient te koesteren aangezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij tijdens zijn verblijf bij zijn tante in Haritya geen problemen kende en ook zijn familie die daar al lange tijd verblijft er geen problemen kent, (ix) het niet geloofwaardig is dat hij na zijn ontslag met niemand van zijn wijk nog contact had en dat hij niet op de hoogte is of er eventueel nog andere collega's problemen hadden met terroristen, deze verklaringen er alleszins op wijzen dat hij niet op de hoogte is van de actualiteit van zijn vrees en het weinig geloofwaardig is dat terroristen zich zouden focussen op personen die hun geen dienst meer kunnen

bewijzen, zoals in casu verzoeker na zijn ontslag, (x) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (xi) de door hem neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen veranderen daar ze enkel zijn verklaringen ondersteunen in verband met zijn identiteit, nationaliteit en herkomst, zijn studies en het overlijden van zijn grootvader, gegevens welke niet ter discussie staan.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7.1. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de

vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.2. Met betrekking tot het gebrek aan documenten ter staving van zijn tewerkstelling bij de inlichtingendienst, volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaringen en merkt hij op dat het in Irak algemeen geweten is dat mensen die werken voor de inlichtingendienst geen originele documenten van deze tewerkstelling kunnen voorleggen. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker wel een fotokopie van zijn badge, kopie welke hij blijkens zijn verklaringen maakte kort na zijn aanstelling.

De Raad acht het opmerkelijk dat verzoeker thans plots een fotokopie van zijn badge bijbrengt waar hij tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat het onmogelijk was om documenten voor te leggen van zijn tewerkstelling bij de inlichtingendienst. Zo leest de Raad in het gehoorverslag: *“7) heb je ook documenten bij van uw werk bij de ID? een badge? Een contract? Nee, die aanstelling enzo krijg je niet zelf bij de hand, dat zijn volledige geheime documenten, ik had alleen mijn badge, (...) dan heb ik bij hem een ontslag brief geschreven en dan heeft hij die ontvangen van mij met mijn badge (...) – dus je hebt die badge moeten teruggeven? Wel die badge werd direct afgenomen natuurlijk, die apparaat van ID wordt tegenwoordig gecontroleerd door de sjiieten, ze gaan geen moment twifelen om een ontslag te ontvangen van een soenniet, ik ben ook... daarom heeft hij die direct aanvaard en hij vroeg meteen om de badge af te geven – en waarom kreeg u bv geen kopie van uw contract? Er mocht geen enkel document buiten ons werk naar buiten gebracht worden.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 9-10). Verzoeker maakte hierbij op geen enkel ogenblik melding van het bestaan van een fotokopie van zijn badge. In acht genomen verzoekers eerdere verklaringen in dit verband en mede gelet op het feit dat fotokopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn en aldus geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit, kan de Raad zich niet van de indruk ontdoen dat het stuk in kwestie gemaakt werd als complaisancestuk voor onderhavige procedure.

Hoe dan ook benadrukt de Raad dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu evenmin het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.3. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen idee blijkt te hebben hoe A. M. te weten zou zijn gekomen dat hij bij de inlichtingendienst werkte / dat hij ontslag heeft genomen en hij evenmin een antwoord heeft op de vraag waarom een terroristische organisatie een beroep zou willen doen op een jongeling die nog maar pas in dienst was bij de inlichtingendienst en die zich derhalve nog aan het inwerken was, kan van verzoeker wél redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer informatie zou kunnen verstrekken over A. M., de persoon die aan de oorsprong ligt van zijn beweerde problemen en zijn uiteindelijke vertrek uit Irak. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing is de kennis die verzoeker over deze persoon tentoonspreidt echter ondermaats. Verzoekers poging tot vergoelijking van deze vaststelling, namelijk dat de verwachtingen van het Commissariaat-generaal op dit punt te hoog zijn, dat hij A. M. niet persoonlijk kende doch slechts wist van ‘horen zeggen’ en door de geruchten in de wijk welk soort persoon hij was, dat details over zijn criminele activiteiten en gevangenisstraf hem dan ook niet bekend zijn en hij evenmin zijn exacte woonplaats kent zodat het geenszins opmerkelijk is dat hij geen verdere informatie kan geven over A. M., kan de Raad niet in het minst overtuigen. Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker over deze persoon: *“(…) op de hoek van de straat zag ik twee mannen die daar stonden. Eén van de twee is zeer bekend bij ons, die in gevangenis gezeten heeft, en hij was actief op vlak van weerstand, en terroristische activiteiten, die heet A.(...) M.(...). (...) – had u al eens eerder met die A.(...) M.(...) gesproken? Nee, ik heb hem nooit aangesproken, maar ik ken hem wel, hij is een bekende persoon bij ons in de wijk, die veel activiteiten doet, en in de weerstand, dat wordt zo genoemd, hij heeft verschillende mensen vermoord, hij is een bekende terrorist, een van de leiders van de groepering (...) – u zei daarstraks dat hij een terrorist is, hoe weet u dat? Wij wonen in een soennitische wijk, he, en op straat babbelen we met elkaar, de naam van hem wordt verschillende keren vermeld, iemand die doet veel activiteiten, en dat hij is voor die activiteiten zat hij in de gevangenis, iedereen was bang van hem en niemand komt dicht bij hem* (administratief dossier, stuk 4, p. 11 en p. 13-15). Indien A. M. in zijn wijk daadwerkelijk zo gekend en gevreesd is als verzoeker beweert kan, in tegenstelling tot wat wordt betoogd in het verzoekschrift, redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij in detail zou kunnen vertellen over deze persoon en diens criminele activiteiten, alsook dat hij tal van voorbeelden zou kunnen aanhalen van anderen die door A. M. werden belaagd, de aard van hun problemen en de oorzaak ervan, quod non in casu. Bovendien werkte verzoeker blijkens zijn beweringen op dé plaats bij uitstek om bijkomende informatie over A. M. te kunnen bekomen, namelijk de inlichtingendienst. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij met zijn directeur over zijn problemen met

A. M. heeft gesproken en dat deze niet onwillig was om verzoeker te helpen: *"Hij zei ik kan je hier wel een kamer aanbieden, dan blijf je hier bij ons, zolang je hier bent ben je veilig, niemand kan iets doen aan jou."* (administratief dossier, stuk 4, p. 11). De Raad acht het dan ook geenszins aannemelijk, noch aanvaardbaar dat verzoeker niet zou getracht hebben om via zijn collega's bij de inlichtingendienst meer informatie over zijn belager te bekomen. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker Irak is ontvlucht zonder zich terdege te hebben geïnformeerd over de persoon die aan de oorzaak ligt van zijn problemen. De Raad acht het evenmin geloofwaardig dat de directeur van de inlichtingendienst, die door verzoeker in kennis werd gesteld van het feit dat hij werd benaderd door een leider van een terroristische organisatie om vertrouwelijke informatie door te spelen, geen stappen zou hebben ondernomen om deze persoon te laten doorlichten, hem op te sporen en hem desgevallend te arresteren.

2.7.4. Voorts wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent het aantal personen dat naar zijn ouderlijk huis kwam, de beschieting van zijn ouderlijk huis en de verhuis van zijn familie, vaststellingen welke verder afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Aangaande de personen die naar zijn ouderlijk huis zijn gekomen, bevestigt verzoeker zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met name dat zijn vader hem tot op de dag van vandaag niet kan vertellen met hoeveel personen ze waren. Verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken waren echter zeer duidelijk waar hij stelde dat A. M. met zes andere personen naar zijn ouderlijk huis kwam (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS, p. 3). De Raad benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen geenszins volstaat om de tegenstrijdigheid te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie te vergoelijken. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen dan ook bij waar deze oordeelt als volgt: *"Uw verklaring aan het begin van het gehoor als zou u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles hebben kunnen vertellen (gehoorverslag CGVS p. 2), kan de aangehaalde tegenstrijdigheden en incoherenties evenmin op afdoende wijze uitleggen. Op geen enkele manier kan u door te verwijzen naar een kort gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaren waarom u tijdens dat eerste korte gehoor méér elementen van uw asielrelaas kon vertellen dan op uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Het is niet aannemelijk dat u bij uw asielaanvraag wél zou weten dat er een groep van zes personen A.(...) M.(...) vergezelde naar uw ouderlijk huis, terwijl u op uw gehoor op het CGVS beweert het aantal niet te hebben vernomen."*

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn verweer waar hij uiteenzet dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vergeten is om het incident van de beschieting van zijn ouderlijk huis spontaan te vertellen omdat hij antwoordde op een 'open vraag', dat rekening moet worden gehouden met het feit dat een gehoor veel concentratie vergt en met veel stress en zenuwachtigheid gepaard gaat en dat hij zich herpakt heeft eens hij erop gewezen werd dat hij nog niets verteld had over de beschieting van het huis en hij hierop gedetailleerde verklaringen aflegde. De Raad benadrukt in dit verband dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gelet op de ernst van de feiten, namelijk de beschieting van het ouderlijk huis welk incident blijkens verzoekers latere verklaringen de directe aanleiding vormde voor zijn familie om zich eveneens in de wijk Al-Harithiya te vestigen (administratief dossier, stuk 4, p. 16), kan worden aangenomen dat verzoeker deze feiten spontaan zou vermelden zo deze zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Ook de door verzoeker aangehaalde stress en zenuwachtigheid kunnen geen afdoende verklaring bieden voor de omissie van een dergelijk belangrijk element. De Raad wijst erop dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van verzoeker verwacht worden dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer

houdt hiermee ook rekening, maar in casu is er geen gegeven voorhanden dat stress en zenuwachtigheid verzoeker zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen en spontaan volledige verklaringen af te leggen. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet alleen "vergat" melding te maken van de beschieting van zijn ouderlijk huis doch hij aanvankelijk uitdrukkelijk verklaarde dat zijn ouders en zijn zus hem reeds vervoegden in het huis van zijn tante in de wijk Al-Harithiya na het bezoek van A. M. en zijn kompanen (administratief dossier, stuk 4, p. 12).

In de mate verzoeker hoger aangehaalde incoherenties in zijn verklaringen nog tracht te ontcrachten, stellende dat zijn verklaringen zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kunnen geverifieerd worden en er geen spoor is op welke manier deze verklaringen tot stand zijn gekomen zodat deze verklaringen niet in die mate in rekening kunnen worden gebracht dat twijfel gezaaid wordt over zijn asielrelaas, benadrukt de Raad dat het niet ernstig is om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst en de verklaring ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Hij verklaarde hierbij telkens dat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, dat hij niets meer aan zijn verklaringen wenste toe te voegen en dat hij het gehoorverslag aanvaardde (administratief dossier, stuk 19). Verzoeker maakt noch met zijn betoog, noch met de opmerkingen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel beknopt, zonder verdere details, alle incidenten diende op te sommen en van hem niet werd verwacht een allesomvattend, gedetailleerd verhaal te brengen, aannemelijk dat bepaalde elementen of gegevens in zijn verklaringen foutief werden vertaald of genoteerd.

2.7.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontcracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.9. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD"* van 5 januari 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.10.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.10.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.10.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, krantenartikels en documenten van Refworld, stelt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is met *"herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen"*, *"De situatie zoals die op heden nog steeds bestaat in Bagdad (...) onder de noemer 'gevechten' (valt)"*, *"De gevechten (...) voortdurend (zijn) aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen"*, *"De strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de Irakese overheid in Bagdad blijft aanhouden."* en *"Bij een dergelijke strijd (...) er bepaalde zogenaamde risicogroepen (worden) geïsoleerd, maar er (...) wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers (vallen)*, en besluit dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak / Bagdad op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011. Uit de krantenartikels toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat er in de maanden december 2011 en januari-maart 2012 meerdere aanslagen werden gepleegd over heel Irak, de meeste daarvan doelgericht, en dat daarbij burgerslachtoffers vielen. Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.10.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf“, „executie“ en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker“, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon“ van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon“ van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict“. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig“. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel“ aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt".

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.10.7. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.10.8. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet omdat hij als zijnde tewerkgesteld bij de overheid, met name bij de inlichtingendienst, behoort tot een specifieke risicogroep.

Zo uit hoger aangehaalde SRB inderdaad blijkt dat onder meer overheidsambtenaren behoren tot een risicogroep, zoals verzoeker ook aanhaalt in voorliggend verzoekschrift, benadrukt de Raad vooreerst dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals blijkt uit het onderzoek van het eerste middel, laten verzoekers verklaringen niet toe enig geloof te hechten aan aan zijn bewering problemen te hebben gekend omwille van een zeer korte tewerkstelling van drie maanden op de inlichtingendienst zodat verzoeker zich hierop niet langer kan baseren om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij op 12 september 2012 ontslag nam (administratief dossier, stuk 4, p. 11) zodat bezwaarlijk kan worden volgehouden dat hij (nog steeds) tot een risicogroep zou behoren. Minstens maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van gebeurlijke problemen niet op bescherming van de Iraakse autoriteiten zou kunnen rekenen.

2.11. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS